

Bài Thơ Cuối Cùng

Huyền Chi – Thanh Thanh

BÀI THƠ CUỐI CÙNG

gửi THANH-THANH

*Lòng buồn như một chiều mưa
Run run viết một bài thơ ... cuối cùng...*

Không hiểu vì sao tôi cũng viết
Những giòng thơ lạnh giữa chiều nay.
Lòng cô đơn quá, sầu không hết;
Nắng loăng chiều tang phủ gót giày ...

Đọc mãi vần thơ tự xứ Trung,
Những vần thơ giá buốt như đông:
Chao ôi! sâu kín là rung động
Im lặng trong hồn, ai biết không?

Muốn viết bao nhiêu, muốn nói nhiều;
Hỡi ơi! tình-cảm đã hoang-liêu!
Cuộc đời hơn một lần đi vắng,
Lặng-lẽ trong tim mấy vạn chiều ...

Tôi thấy lòng tôi: ôi! xuyên-xao
Từng niềm rung-rúc, ý nao nao ...
Từng cơn giông-tổ, từng nhung-nhớ,
Chất mãi trong tim tự kiếp nào ...

Nhưng viết làm sao ? tàn-nhẫn lắm!
Mộng vàng là mộng bấy nhiêu thôi!
Mà viết làm chi ? đau-khổ lắm!
Hai kẻ hai phương trọn kiếp rồi!

Tôi muốn lần nào trong giấc mơ
Cầm tay khẽ đọc một bài thơ ...
Hoa mai rũ nhẹ trên đôi tóc,
Lưu-luyến bùng trong ánh mắt chờ...

Nào phải vô-tình qua trước cửa,
Láng-lơ như một kẻ qua đường!
Đã có nhiều đêm nghe thắc-mắc...
Nhưng đành... đành vậy! phôi mùi hương.

Thanh ạ! lòng tôi là thế đấy,
Tình tôi nhỏ quá! biết làm sao ?
Người xa hun-hút, xa-xôi quá!
Muốn nối đường tim, chẳng chịu vào!

MY LAST POEM

to THANH-THANH

*While my soul is sad as in a rainy eve,
Writing this last poem, I tremble to conceive...*

It seems to be unknown why I also write
These wintry rhymes in this evening so trite.
My heart is too lonely, endlessly in blues;
The mourning setting sun shadows my shoes.

I have read and read from the Central Clime
The verses so chilling as in the chilly time.
Alas! How deep is your feelings' command!
Silence in the soul, whoever would understand?

Although I want to write, to say so much,
Oh! My emotion has turned uncouth to touch.
More than once life seems to be deserted:
Quiet in the mind myriad evenings introverted.

How my innermost flutters as I can sense,
Each sentiment stings, feeling upsets, so tense.
Storm slashing, remembrance racking, manifold
Have cumulated in my breast since lives of old...

But how to write? it is so ruthless, how to fit?
Golden dreams remain dreams, such a tiny bit!
And why to write? What a forlorn fate!
The two are to go their way all life separate!

I wished, in my dreams, there is a certain time
We hold our hands, gently reading a rhyme...
Apricot flowers softly hang down on our hair;
Attachment shines in my eyes with a waiting air.

You're not just impassible like some strange guy,
As inattentive as any kind of vague passer-by!
I have experienced queries many a night...
Well, I am fain... to dispel of fancy that flight.

Yes, Thanh my dear! Thus is my impression;
My affection is too little to answer the question.
You are so far, far-away, at a distance blear!
To link a love, down to the South you don't near!